

GORJE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

»Blagoslovljeno bude sveko Trojstvo i nezadjevano jedinstvo, slavimo Ga, jer učinio je nazna svoje milosrde« (Job 15, 6).

U Ulazu na blagdan prvotnog Trojstva

GOD. VI

ZAGREB, 20. SVIBNJA 1951.

EROK 21

UČITELJ I DVA TABORA

Isus je razapet na Krizu. Židovi Mu se rugaju: »Drugima je pomogao, a sebi ne može pomoći. Kralj je Izraelski, neka siđe sad s Kriza, pa ćemo vjerovati u Njega. On se uzdao u Boga, neka Ga sad izbavi, ako Mu je po volji, jer reče: Sin sam Božije« (Mt 27, 42-44). A što im odgovara Isus? Ništa. Nije ni dolikovalo da Veličanstvo Božije poslušne ove bezbožne želje niskih zlobovskih duša.

Nije dolikovalo, da istiniti veliki Svećenik prekine započetu Žrtvu. Nije dolikovalo, da siđe s Kriza, na koji je dobrovoljno uzašao. Bog i čovjek otvoreno očituje svoju najdublju poniznost. Gospodar slave prihvaća najveće poruge. Hoće da pokaže svoju ganjljivu blagost. Bez ogorčenja podnosi sva ponižavanja i tuge. Hoće da pokaže nepomućenu ustrijelivost. On trpi sate i sate najstrašnije muke na tijelu i duši. Hoće da pokaže na najočitiiji način svoju potpunu poslušnost Volji Božjoj. On je uzvišen nad svoje neprijatelje tako, da nema nikakove mržnje u Njegovu srcu. On ih ne proklinje. On dapače moli za njih.

I kad su se neprijatelji Isusovi htjeli narugati šutnji svoje Žrtve, tada je pomrčalo sunce, raspale se pečine, zastor se hrmski razdere na dvoje i mrtvi ustašoje iz grobova. Strah obuze bogohulnike. A da ne moraju svoju tjeskobu pokazati pred narodom, zavode ga riječima: »Gledajte odobrenje odzgo, što smo gledano lašca pribili na Krizu.« A narod prestrašen trejnjom svemira, koji se zgrogio nad tom svom okrutnošću, udarao se u prsa i požurio se u grad: »Kad vidje satnik, što se dogodi, stade slaviti Boga govoreći: Zaista ovaj čovjek je bio pravednik. I sve mnoštvo, koje se skupilo, da gleda ovo, kad vidje, što se zbilo, vraćalo se, bijući se u grudie« (Lk 23, 47-48).

U neprijateljskom taboru nije bilo veselja ni slavlja ni sljedeći dan, kad je Raspeti već počivao u grobu, premda je grob bio zapečaćen, i vojnička straža bila postavljena na nj. Mužilo ih je to, što će biti najveća sramota, ako sve mjere opreznosti ne budu koristile, i njihov se sramotni čin pred cijelim svijetom otkrije uskršnjem Spšteljevim.

I ono se uistinu imalo dogoditi, na što su sa strahom pomišljali neprijatelji Sina Božjega. I doista na uskršno jutro izade iz groba Isus kao junak pobjednik. On je tim učinio svoje najveće čudo. Svojim uskršnjem je pokazao, da je gospodar nad životom i smrću. Dobrovoljno je On svoj život položio, svojom snagom ga je povratio.

Na Saducejima i Farizejima je ostala vječna sramota, da su bili krozni ubojice Boga-čovjeka. A ta

sramota tereti ih u svjetskoj povijesti, što su bili toliko smiješni, da su se pozivali na spavajuće svjedoke u procesu o uskršnju Kristovu. Krist je doduše na Krizu umro, ali je svojom pojavom i svojim uskršnjem postao mnogima uzrokom propasti ili uskršnja i spašenja do konca svijeta. Zbog Njega se i time dijeli čovječanstvo na dva tabora. On je ugaoni kamen, na ko jedni grade svoju vremenitu i vječnu sreću, a drugi je razbijaju. Postao je kamen smutnje za one, koji se oholo svojim, a ne Božjim znanjem, zemaljskim bogatstvom i užicima ozvalja svijeta. Ne smije nas čuditi, što Krist ima uvijek neprijatelja. On je sam rekao: »Na mene mrzi svijet, jer ja svjedočim za njega, da su njegova djela zla« (Iv. 7, 7). — »Jer svaki, koji čini zlo, mrzi na svijetlu i ne ide k svijetlu, da se ne dokaže njegova djela« (Iv 3, 20). Dokle god bude grijeha na svijetu, Krist će imati protivnika, a s Njime i katolička Crkva, u kojoj On živi i djeluje.

Još je Krist rekao: »I blago onomu, koji se ne sablazni o mene« (Mt 11, 6). Ali broj onih, koji se sablaznjuju radi Krista, je velik. Često se nažalost pokazuje strastveno protivljenje Njemu ne samo u višim krugovima, nego se pokadšto ono nađe i u širokim masama naroda.

Takovi protivnici će se uvrijediti, ako im mi rećemo, da su nevjernici. Obično se izgovaraju: da ne treba baš uvijek trčkarati po crkvama i bogoslužjima, da netko bude vjernik. Vlađanje dostojno čovjeka može se provoditi i bez toga, a da se zato ne odriče svoje vjere. Sam dobar odgoj donosi fini način i pri-

stojnost. P- i samougoj s točnim i vjernim ispunjavanjem svojih dužnosti u zvanju, čuva čovjeka daleko od toga, da bude prost i neplemenit. A jer imadu saobračaj s kršćanskom okolinom i to će ih još više oplemeniti. Tako govore.

Istina je i to može biti, ali je to samo površina i dostatno za one, koji stvar ne promatraju dublje i kritički. Drukije je na to gledaju oni, koji vide iza kulisa (zastora). A sigurno to nije dostatno pred licem Boga-čovjeka. Takovi nalme mogu imati mnoge naravne kreposti i prirodne i baštinske dobre osobine. A često to imadu samo od mudro proračunane obzirnosti na društveni položaj i zvanično napredovanje. Ali to nije njihova nutrinja.

Pravo kršćanstvo hoće cijeloga čovjeka: njegovu vanjštinu i nutrinju. Doista iskrena i plemenita čovjeka. Zbog takvoga je Krist došao. Takvoga je On pučio i žrtvovao se za nj. On hoće čovjeka, kojemu je istina i pravda nada sve. Koji je dijete Božije i baštinski kraljevstva nebesakoga. A to je nemoguće biti bez Krista.

Zašto je On i rekao: »Ostanite u meni, i ja u vama. Kao što loza ne može roditi roda sama od sebe, ako ne ostane na trsu, tako i vi, ako ne ostanete u meni. Ja sam trs, vi loze. Koji ostate u meni, i ja u njemu, on rodi mnogi rod, jer bez mene ne možete ništa učiniti. Tko u meni ne ostane, izbacit će se na polje kao loza, i osušit će se, i skupit će je, i u oganj baciti, i gorjet će« (Iv 15, 4-6).

Zato se čovječanstvo dijeli tako, da je uz Krista ili protiv Krista, uz Njegovu nauku ili protiv nje.

Poniznost u riječi i djelu

Kada naš razum jasno vidi našu bijedu i ništavost, tada se u srcu budi osjećaj poniznosti u odnosu prema Bogu i ljudima. Taj osjećaj je prava poniznost, a u vanjski čin jeva riječi, djela, vanjskog vladanje i cijeli naš vanjski život.

Ponizan čovjek ne će isticati svoje prednosti ni tjelesne ni duševne. Ne će nikada ni spominjati svoga podrijetla, bogatstva, bogatih rođaka, svojih talenata, znanja, dobrog vladanja, kreposti i drugih djela. Budući namne da su takovi govori puni taštine i oholosti, ne pristaju onomu, koji teži za savršenstvom. Zato opominje starac Tobija: »Ne daj da oholost vladu tvojim osjećajem i govorom.« — Možda bi tako reći: »Ja govorim o svojim djelima samo zato, da i druge potaknem na takova djela.« Ovo bi se moglo priznati čovjeku, koji je već daleko napredovao u krepostima, osobito poniznosti, jer nije pogibao, da će ga vlastite riječi zavesti na krivi put samodopadnosti. No to može se priznati onome, tko je istom zakoračio na put kreposti. Vrlo je pogiebljeno, da mu se usuče u srce radost nad svojim prednostima, a onda i oholost. Zato treba da se naše vladanje drž naputka Svetoga Pisma: »Drug neka te hvati, a ne tvoja usta, stranac, a ne tvoje usne«.

Pravo ponizan čovjek govorit će nadalje o sebi, kad se takove okolnosti nađu i u životu, da se prizna svoje pogreške po riječima Sv. Pisma: »Pravednik oduvijek najprije sam sebe«. Narodiće će reći svome ispovjedniku nesamo svoje grijehie i pogreške, nego čak i posve nehotične zle misli i neuredna nagučna. No opet govoriti pred drugima mnogo i pretjerano o svojim pogreškama, u koje nitko ne vjeruje, bila bi prije taština, nego poniznost, a šutjeti i ne ispričavati se, kad naše pogreške netko pripovijeda, to je osobit znak poniznosti. Sveti Grgur kaže: Ne smijemo poricati svojih pogrešaka, kad ih netko pred drugima iznosi. Srditi se na to, znak je oholosti. Sv. Pahomije posjocio je jednom neki samostan, pa je naišao, kad su redovnici pletli košare. Pahomije sjedne k njima da ih on plete. U to nalme jedan dječak, pa mu predbaciv pred svima, da ne zna pletiti košare. Pahomije ga mirno zamoli, da mu pokaže, kako se pletu košare. Dječak mu pokaže, i Pahomije je nastavio pletiti po uputi dječaka, a da se nije ni najmanje povrijedio.

U djelima može čovjek očitovati poniznost na dva načina: prvi, da sam traži posao, koji je nizak i koji ga ponižuje, a drugi, da spremno uzme lakav posao na se, kad mu ga drugi predlože. Na prvi način možemo pohadati bolesnike u njihovim stanovima, i pružiti im u bolesti svaku uslugu, koju trebaju, kaošto je to činio sv. Elizabeta. Možemo u kući, u zajednici vršiti najniže poslove, od kojih svatko bježi i koji ne donose nikakve slave pred ljudima. No drugi način, da nam drugi određuje niske poslove, puno je teže vršiti, jer se često događa: da nam se nalože poslovi, koji su protiv naše volje, pa se u nama budu protivljenje, povreda, taština i oholost. Osim toga je teško podnositi, kad nas drugi ponižuje. No valja znati, da na ovaj jedan zemlji nije nikad manjkalo ogovora, kleveča, uvreda, prezira, ljubomora, i neprijateljskiva ovakih ili onakih, kojih nismo imali, new koje nam je saza Gospodin poslao, da nam postai srec. O njima veli Sveto Pismo: U vatri se kuša zlato i srebro, a u peći poniznost ljubimac Božji. Jedan je sveti redovnik, koji je bio mnogo napadan, zapostavljan i porizivan, rekao: »Dobro je za mene i s pravom mi se to događa, jer svaka se krepost u poniznosti povećuje«.

SVIBANJSKA PJESMA

Visine vedre i daleka šuma
Obavita maglom. Sunce zrake pruža.
Pored rosnog, vijugavog drumna
Grm rascvallih divljih ruža.

Proletno jutro. Livadne mirišu
Na metvicu i ivanjsko cvijeće.
Zelena zob teluja u vjetru,
Razbusati žito naglo kreće

Na raskršću raspet Krist na krizu
Raširenih ruku i spuštene glave.
Netko je do nogu čavlom proboden
Ostavio vjenčić potočnice plave.

Lice Mu je bijedno, tamna Mu je kosa.
Čelo orodeno kapljicama znojna.
Iz oka Mu pada: krunpa, teška zasa.
I' je možda sjajna i jutarnja rosa?

I dok zvono javlja ranu službu Božju,
I drndaju kola po romome drumu,
Raširenih ruku blagoslovije Raspet
Livadne i ljude, poljane i šumu.

Saobraćaj s drugima

Stara je riječ: da je čovjek čovjeka najveći neprijatelj. Kad to mi i ne bismo bili još prije snah, dostojno bi nas i teom poučiva dva prošla svjetska rata. Čovjek i poznavajući ljudi bio je doista čovjek. On je u svojoj prirodi dovesti nekoga. On je djeli svoj život razmišljao i pronosivao svijet i ljude. On se na nekoliko godina povukao i u samotu. I to je pretražio sve visine i dubine svoga vlastita života. A na svojim mislonarjnim putovanjima došao je u zemlje svih vladara. Svagdje je gledao istu stihu. Našao je ljude, koji su jedan drugome živu pretvarali u muku i pakao. Našao je ljude, koji su si sami izmislili nesretnije živote. Našao je ljude, koji su suzama napunili sjajne dječje oči i kamelejan se nabacivši na najudaljenije zakutke ljudskoga zadovoljstva. Tako to biva uvijek.

To je slika, mad kojom treba plakati! To hoće da to vidi, neka prođe ulicama i cestama, razdijelima i tvornicama, na maršama i sredima, pa će vidjeti toliko pojedinaca, koji su u svom neraspoređenju jedan drugomu odučuju život. Neki će u potkrovnjima, palačama i obiteljima, kako se danju i noću oplakati izgubljena sreća, ukradena nevinost, nemir i nesloga. Vidjet će bljedom obrnute potučene i pomorne keće, jer ljudske ruke stvaraju takove nevolje i razaraju Božje blagoslov.

Ali nije ni potrebno u tu svrhu poći svijetlom i njegovim uredbama tamnim i svjetlom. Ne valja ni to reći, da se svemu tome može ljudska zloća i opakost. Treba imati na umu, da su kod fereti ljudski rod od prvih dana njegovih. Misli i nakane naime pojedinaca idu svojim putovima i srca njihova ne je isto. I ta prastara razdorobnost i nesloga se vjekovima povećavala i sve glasnije to javljala tako, da je netko mogao s pravom navrditi: radi je oče sviju stvorenja.

Otkrđava čovjek glava mlit, odonud je zbrka duhova i različenost u mišljenjima prvi i posljednji uzrok svih velikih i malih ratova, svih svada, neprijateljstva, nepravdičnosti, ubojstva, suza i slična. Zato se s pravom kaže: čovjek je čovjeka najveći neprijatelj ili čovjek je čovjeka grabeljivij vuk.

I Krist je tako gledao na svijet. Zato mu je i dovoljno spasonosne riječi: "Vi morate blinjeza ljubiti kao samoga sebe i blinjeza i njegovu zabludu i najudaljeniji učinik sv. Ivan postolava: "Nikogov nauku i riječ: "To je Njegova nauka, da se ljubimo među sobom"; i sv. Pavao je isticao i naglašavao: "Poznate jedan drugoga". To je tako mudro i jednostavno rečeno, da bi obnovilo lice zemlje, kad bi se to držalo. To je bolje i ljepše od svega, što je ikoga životna mudrost bilo koiega naroda i vremena imala.

Podnosite jedan drugoga! I reditelj neka podnese teret svoje djece. I djeca stasomdno mišljenje svojih roditelja. Svaki su od njih u drugo vrijeme rođeni, raali, vidjeli i naučili osobitili toga vremena. Zato se može dogoditi, da u djeca svojim nazorima, svojom nepromišljenošću i naglošću, teret roditelja, a roditelji svojim nazorima i svojom spoznajom i stranošću teret djece. S jedne i drug strane je potrebna utrpiljenost. Roditelji neka misle, da su i oni bili drugdje kao djeca, a djeca, da će i njihovi udovi ostari i omolohaviti.

Podnosite jedan drugoga, muševci i žene, koji se ne povezuju bračnom vezom, a možda se po čimli jedan drugomu tuđi kao dvije bližnje i različitih vrste ili strana svjetla. A tražba i preokup svajom životnom stasom kadetili. Zato da se brinete i radite, tepile i smilujte se. To je od svake više pretrpjeti, više oprimati, taj je veći, više ljubiti i više doprijeti ličnem stupanju tramovitim putem zemaljskoga života. To je jedini zdrav recept: imajte obzira jedan prema drugomu, ne čete znači lakše oprimati i poravnavaći slabosti, ludosti i gluposti i sve je svoje djece, da se brinete i radite, tepile i smilujte se. To je od svake više pretrpjeti, više oprimati, taj je veći, više ljubiti i više doprijeti ličnem stupanju tramovitim putem zemaljskoga života. To je jedini zdrav recept: imajte obzira jedan prema drugomu, ne čete znači lakše oprimati i poravnavaći slabosti, ludosti i gluposti i sve je svoje djece, da se brinete i radite, tepile i smilujte se.

Često nepredvidljive i nezamislive teškoće, koje nam nametne saobraćaj s drugim ljudima, čine naš život krhkim potovanjem. Ali svaki, koji svoj kući maži se samozbiljnošću i vjeroj i s produženje, koje se bezobzirno Njegovom ljubavi, taj će proći i kamenu put proći i uspeti se na visoku stinu, kojom su jamaš i sveti Božji. Svaka bližnja riječ

SAMO JE ČOVJEK ČUDOREDNO BIĆE

Božji uzvanici

Ovaj vidljivi svijet, što nas okružuje, bogat je raznovrsnim stvorovima. Sve, da je to bogatstvo sa naš ograničenim, nedokucivom. Tu je rudno blago, zrnava priroda. Od kamena bez ikakve vrijednosti do dragoga kamena, za koje se izdaju bajlosne svote. Od ruda, koje su već istražene i stavljene u pogon za dobrotit čovječanstva, do onih, koje su još neistražene. Ali će s vremenom doći red i na njih, jer ljudski duh ne miruje; sve hoće znati i sve korisno upotrijebiti. Tu je divne biljne carstvo! Na jednoj strani sitno cvijeće, na drugoj strani orjaška stabla. Tamo neodoljiva i preljava trava, oamno egzotično bilje i drveće, da čovjek stane i nemolno gleda, odakle mu tolika ljepota i draž. Tu je životinjski svijet. Koik je i kako različit. Tko da ubroji i proči sv vrste riše morskih, ili ptica nebeskih, ili zvijeri zemaljskih i konačno, svih njih životinja, što gmižu po zemlji? Nije to moguće, ali se čeka naći na zemlji čovjek uim, koji bi bio prioniku prirodu, pa bi nasje proči svete, što ona u sebi krije.

Ali je ipak s jednom sigurnom i nepobitnom činjenicom čovjek na čistu. Nigdje se u prirodi ni kod ruda, ni kod biljaka, a ni kod životinja ne govori o moralnosti ili čudorednosti. Sve, što je u prirodi zbiva, zbiva se nužno, razvija se nesvjesno, kreće se naprijed nezastavom. Niti koji od ruda znade reći, odakle je došao na zemlju ili koja joj je svrha. Niti koja od biljaka zna, zašto raste i od čega raste i ovaj plod donosi, a ne drugi. Niti si je ikoga životinja svijetla, zašto se hrani baš ovom određenom hranom, a ne drugom. Niti ptica znadu, zašto naprijde sneu jaja, pa tekar iz jaja dolazi na svijet živi pomladak. Ali ni druge životinje ne mogu obrazložiti, zašto odmah donose svoj život, zašto odmah sliče sebi. Nigdje nema svijesti ni odgovornosti, zašto rade ovako, a ne drugije, zašto jedu bla koriste, a druga škode čovjeku. Kod njih nema opće govora o čudorednosti, pa dosljedno ni svrstavanja njihovih čina bilo u čudoredno ili u dobro bilo u čudoredno zlo.

Jedini je čovjek na zemlji, a kojim je nerazdruživo povezana čudorednost. Jedini je čovjek, za koga kažemo, da je moralan ili čudoredan. Jedini je čovjek, kojega čine dijelimo u čudoredno dobro ili u čudoredno zlo. Odatle ta razlika između čovjeka i svih drugih stvorova

na zemlji? Kako to da je s jedinim čovjekom povezana čudorednost, a drugdje u prirodi uopće nema govora o čudorednosti? Razlika dolazi odatle, što jedini čovjek ima razum i slobodu, na volju ljudske je čovjek, koji radi svjedoče. Samo čovjek zna, zašto radi ovako, a ne drugije. Samo čovjek zna, da je u njegovoj moći izabrati te, da drugomu pomogne, ali i to, da drugomu odzvuame život. Ako je drugomu pomogao, bilo da ga je nahranio ili obukao ili u nesreći udario, tada je svjestan, da je učinio dobro. Tada se ruda u njegovoj duši radost i veselje. Tada ima mirnu savjest. Makar nitko drugi to ne zna, niti mu daje kakvu nagradu, nagrada mu je svijest, da je dobro učinio. A kad je čovjek ludu imovinu ukrasio ili oteo, ili možda — što je još gore, — drugomu život odzduo, tada je svjestan, da je učinio zlo. Svajest mu je nemirna, duša uzbuđena, čovjek se rada strah pred odgledom svake nitko od ljudi ne zna, za njegovo zlo djelo i makar ga nitko ne kazni za zlo djelo, muči ga i kažnjava za savjest, koja mu neprestano predbacuje zlo, koje je učinio, a nije ga smio učiniti.

Svako, dakle, ljudsko djelo, kod kojega je sudjelovao razum i slobodna volja, zove se moralno ili čudoredno djelo. Svaki čin, kod kojega je čovjek razumom sudio ili znao, što radi i na taj se slobodnom voljom odlučio, nosi na sebi oznaku moralnosti ili čudorednosti. Ako je kod čina čovjek svjestan što, da je čin dobar i svojevrijem se na dobro odlučio, tada je učinio čudoredno dobro djelo, a ako je svjestan bio, da mu je čin zao i svojevrijem se odlučio na takav čin, tada je učinio čudoredno zlo djelo.

Iza svakoga čudoredno dobra čina radi se u činu radosti i veselje, savjest je mirna i spokojna, čovjek stje pravo na nagradu. Nagradu daju i ljudi i Gospod Bog. Ljudske nagrade može zatajiti, a često istinu i zataji, ali Božja nagrada nikada ne zataji. Bog nagraduje savim sigurno bilo ovdje na zemlji bilo na drugom svijetu, u prekogrobnom životu. I obino, ja svjedočim, da čina nastaje u duši nemir i ljeskoba, duša je potištena, čovjek osjeća, da je zaslužilo kaznu. Za zla djela kažnjavaju i ljudi i Gospod Bog. Ako tko možda izmakne ljudskoj kazni, Božjo sigurno ne će izbaviti.

Kazna će ga Božja uvažiti bilo na ovom bilo na drugom svijetu.

Što smo zvanici Božji. Za sve nam pripravio je Gospodin blagost i sudbu, samo što ni mi, kao ni stvorenja u Kristovoj prirodi, ne stajamo uvijek Božjo prizvi. Čujemo se sigurno ali se mirimo. Zaokupljeni smo poslovinama, brigama i težnjama, koje nam ne dopuštaju, da osjetimo, kako se radi o blagoslovu, nego sve voljamo, kao da se radi o nečemu, koji odučuju, koji odlažu našom sudbinom. Kadikad m'slimo, da ne ćemo okasniti, ako odgodimo svoj polazak Bogu na neko drugo vrijeme, kadikad se izgovaramo, sebi i drugima, kako nikako ne možemo dospjeti, da poslušamo ovaj zav. Ali mi ne znamo, da li će za nas još postojati vrijeme i sudbina, kada mi ne znamo, ne čujemo ni lednom mišlju, što dopuštamo, što li iz dna duše, zašti svojoj sebi i za kaničanje.

Gospodin nas zove. Ništa nema, da bi ga nas bilo presudilo od Njegova poziva. Neka sve voljamo, vremenom, koje ne mogu zakriti i obratiti nam obvezu prema Stvoritelju. A danas i još vrijeme, da podemo Njegovu Dama, još imademo priliku, da svojim životom posvjedočimo svoju vjernost i nupadnost svojemu Bogu. Ne postidimo, da nam uzahad proleži. Ne ostidimo, da nam nama omakne sance prile, no što nas se odzvali Božjemu glasul!

POVODOM RASISTICKIH MJERA U JUŽNOJ AFRICI jedan katolički publicista piše, da su rasistički progno, koji su se dogadali u Europi, zasimili slične mjere u ostalim krajevima svijeta. Međutim i poslije stoma evropskog nacizma u Južno-afričkoj uniji se rasizam provodi krozainta politika, rasisti diskriminacija od strane bijelaca protiv crnih urođenika. Ova protubiskanska i nečovječna diskriminacija temelji se na preziranju čovječije dostojanstva Crnaca, koje se smatra nižim bitcima sredstvima za proizvodnju predmetom za eksploataciju. Nepravde ni socijalni postupak prema Crncima, u kojem se očigledno radi o diskriminaciji, od zločinaca rasizodnost prema njihovom materijalnom i moralnoj bijedi, nečovječni postupak kojemu su izložen obomi ljudi, b'jeđ njihovih obitelji ne stoji na čast čovječijosti, koja se prijavja kršćanstvu i me i najbolje nam turmaš osreća ospora protiv "bijelih turana". Koji se Africi sve više širi.

POBINTAK

Svibanjski događaj

(Pričam Edič)

Ono što ti komeš osreća pričaš tako je bilo izbudljivo, da sam još čak prije kolobala bli h i to napisala ih ne. Savim jednostavan doživljaj male djevoičke.

Slušaj!

Bila je jedna djevoička. Tebi ću šapatiti i koma, ali nemoi nikome reći! Znao su je Made a polazila je drugi razred mlake škole kod Milostrična. Od svih sestara Made je najviše voljela sestru Fides. Bila je u vitka biljeđa redovnica s dugim, osim rukama. Često je, tihim, prigrušnim glasom govorila djeci o dobromu Bogu, kojega mnogi zaboravljaju, stde Ga se ili Ga zamaravaju i ne posjećuju u crkvi, ali, koji podopre nastalno, koronacije svjetlom onoga, koji je umovan i strvan teškoma života. I onaj, koji otklivač svojom gaunom i ljubeznim sacretajem trpi dnevali posao radooga čovjeka. I onaj, koji svagdje i posvuda, u heliko može, skida s leđa bližnjega njezov teret nepravdine ljubaznom riječi

A djevoičke su nastavile intonirati: "Majko dobra, svijeta" — pjevala su, a u tom je času Made čvrsto odbrkla i ona će kititi kod kuće Marijinu ikonu, povieriti joj svoju veliku želju u sreću, koju naminat armara našli je škaklji obloženu bijelim pancrom oslikanim sitnim ružicama, uzela mali, srebrni klic Bogomajčin, kojega tjo je jednog baka poklonila, luktine svjetiljke i savim male čaše. Gdje će oltar postaviti? Pa — u tajnu sobu, jer se za njega moliti. I u teškom lovačkom sobu, na stolu, na oltaru, iznad kanele, na miznici, obloženo bijelim, medija i i naklona oltarje. Kako nitko nije bio u bližnji kletka je, sklonila ruke i zamjevala i svoj grla: "Marjjo, Marjjo, Ti bijela zračice..."

Još je molila svim srcem, da tada dođe polazak crkvi... Tada se stde, ali u teškom lovačkom sobu, na miznici, obloženo bijelim, medija i i naklona oltarje. Kako nitko nije bio u bližnji kletka je, sklonila ruke i zamjevala i svoj grla: "Marjjo, Marjjo, Ti bijela zračice..."

naših netki i svaki bljed i osječajni pokuš nasti rade nuke, koji su čovjeku svjetlom. Svako naše lakove srce prosipuje radost i sreća drugima, kao što to čini sunce u vrtovima cvijeća.

Topilnu i milinu uljeva u dušu bližnjega onaj, koji dobrom i ljubaznom riječi razvjetljuje oči onoga, koji je tekim ljudima prikladno. To čini onaj, koji podopre nastalno, koronacije svjetlom onoga, koji je umovan i strvan teškoma života. I onaj, koji otklivač svojom gaunom i ljubeznim sacretajem trpi dnevali posao radooga čovjeka. I onaj, koji svagdje i posvuda, u heliko može, skida s leđa bližnjega njezov teret nepravdine ljubaznom riječi

i djelotvornom pomoći. Nema namne za kojekoga većega zadovoljstva i boravije sreće, nego kad može doprinjeti čim lakve sa ostora bližnjemu.

Što čini borca na bojištu una sve teškoće i patnje ponosima i dobro raspoloženim, nego upravo samevojšću, da nose na svojim leđima naše patnje, i da se bave za milijune žena, djece i oskudne, koje su se b'jeđo sjevali u bojištu, što se ranjeni su uslijekom na svojem bolnom leđima. Zato stajaj sjena radosti mi bližnjem helma amiradž. U tom i jest najvažniji odjev slave onih, koji se žrtvuju za bližnjega. Narodiće to je tako, ako taj odjev b'jeđ u svjetlonaravni red ljubav prema bližnjemu, koji nas je spavilili učo

(Nastavak na 2. strani.)

SNAGA DUHA

Svojom duševnom sposobnošću čovjek je zamislio i izradio sve moguće alate, strojeve, sračunala, obavještajna sredstva, sve u graditeljstvu, silikarstvu, kiparstvu, glazbi — sve što se jednom velikoj zove ljudska kultura. Sav taj veliki napredak proizvod je i plod čovjekove misli, čovjekova duha. Kad je čovjek jedan predmet zamislio i voljom odlučio da sa proizvede, onda ta volja, ta druga duhovna sila, pomoću energije, koju je čovjek posredstvom hrane primio od Sunca, pokreće ruku i izradiše predmet Tu se vidi, kako ljudski duh trnada to svojstvo, da se služi prirodnom silama, energijom, na svom rukom kao alatom, da proizvede neki predmet, koji je u početku postojao kao čista misao predložba duhovna tvorba. Drugi alati i strojevi kojima se čovjek služi, može se smatrati kao proširenje i dizanje početne ruke, a sve služi za proizvodnju početno zamišljenih i planiranih predmeta.

Ako je čovjek kao stvorenje tako savršeno izrađen, te posjede vlastitosti, kao što su: mišljenje, rasuđivanje, spoznata i sposobnost za izradnju duhovnog i materijalnog napretka — kako bi onda sve vlastitosti i savršenstvo ne posjeduje Stvoritelj svijeta i čovjeka.

Kao što se ljudski duh može da služi prirodnom energijama ili silama, da ostvaruje svo moguća, dobija i predmete ljudske kulture, tako se slično neizmjeri Duh kojega nazivamo Bog, služi od Sebe stvarajući prirodne silama, prirodni zakonima, koji djeluju u beskrajinu radonici svemira i života.

Čovjek, koji je naučen da sve posmatra telesnim stetiama, teško shvaća mogućnost duha, da vlada i upravlja fizičkim silama i materijalnim predmetima. On misli i pita se kako može duh koji je nevidljiv da vlada i pokreće silama i tvarima. Ali stvarnost je da ljudski duh, njegova volja, a to je duhovna sila, pokreće tijelo, pokreće ruke i s njima alate, strojeve, sračunala sredstva i izvodi sve moguće radove, proizvodi svo moguća dobra. Stvarnost je, da su sve prirodne sile, koje su neizmjeri snažnije nego ljudska snaga — uopće nevidljive. Snaga, koja pokreće vlakove i parobrode — pregrizana para — nevidljiva je. Električna struja, koja pokreće sve moguće strojeve, isto je tako nevidljiva. Sila gravitacije (teže), najfudisima prirodna sila, koja pokreće nebeska tijela, također je potpuno nevidljiva snaga.

Uzmimo kao primjer silu teže našega Sunca. S onim malim dijelom te sile, što zahvaća našu Zemlju, pokreće Sunce oko svoje težine od 6 bilijuna trilijuna tona (toliko je naše teške naša Zemlja). Kada bi upredli sve čovječanstvo, koje broji 2 i pol milijarde duša, i da svaka duša prosječno vuče snagom od 80 kg, moglo bi povući težinu od 200 milijuna tona. Da povuče težinu Zemlje, trebalo bi ništa manje nego 30 bilijuna tolika ljudi, koliko obitava na Zemlji. A Zemlja je samo jedan sitni planetički, prtilac našeg sunca, na njegovoj putanji u zvjezdanom sustavu Kumovske Slame (Mliječnog Puta).

A što je naše Sunce i što je zvjezdani sustav Mliječnog Puta i svi oni daleki mliječni putevi (galaktike i nadgalaktike) prema Božjem suncu, beskrajinom, vječnom i svemoćnom Duhu, koji je sve to stvorio, sve podržava i svime upravlja. Iđimo. Bezakračnoga rekao je **Luz Pastur** — obuhvaća više nadnaravnoga, nego sva čudesa svih religija. Ona imade dvostruki značaj: da se s jedne strane silom nameće, a s druge da je neshvatljiva. Tu ne preostaje drugo, nego nasti na koljena.

KRŠĆANSKI PAR (Le couple chrétien) zove se zbirka studija i članaka, koja je nedavno pod uredništvom Daniel-Ropsa izšla u Francuskoj. U ovoj knjizi, koja je mnogo hvaljena i u samoj Francuskoj, obraden je problem kršćanskog braka. Sudjelovali su autori: G. Thibon, Madauale, o. Riquet i drugi. Knjiga je izšla kod izdavačke kuće Arlot-Dumont.

SVETI OTAC je 10. ožujka primio u generalnu audijenciju preko 1.000 hodočasnika iz raznih krajeva svijeta, među njima i lijepe broj mladenaca. Sv. Otac je održao hodočasnima govor na nekoliko jezika i na kraju im podijelio apostolski blagoslov.

NA VELIKU SUBOTU sv. Otac je primio u generalnu audijenciju u bazilici sv. Petra veliki broj hodočasnika iz Italije i drugih država Europe, među kojima nekoliko grupa studenata iz Njemačke i Švicarske. Audijenciji je prisustvovala i jedna grupa američkih vojnika. Sv. Otac je održao hodočasnima govor na talijanskom, francuskom, njemačkom, engleskom i španjolskom jeziku. Pošto je održao govor i podijelio apostolski blagoslov, sv. Otac je prošao pjesnice veliki dio crkve zadržavajući se u razgovoru s pojedini hodočasnima različitih narodnosti.

KATOLICI U INDIJI se pripremaju, da na svečan način proslave 400-godišnjicu smrti apostola Indije sv. Franje Ksaverskog u Indijskom gradu Coimbre, gdje se svratio za vrijeme sv. otčevog braja hodočasnika, koji će ovom prilikom doći iz svih krajeva Indije. Tijelo Sveca će biti tokom godine izloženo čašćenju vjernika.

U OTOKU 27 OŽUJKA u prisustvu sv. Oca bili su pročitan i 'Tuto' dekreti za beatifikaciju Slugu Božjih Franje Antonija Salvani franjeva, Marie Viktorije Terezie Couderc, suvremeljelice Druge Vele Gospe od Celona i Placide Viel, druge generalne stajarsnice Instituta kršćanske kolektivne. Druga tri dekreta Sv. Kongregacije Obedra, koja su istom prilikom bila pročitan, odnose se na odobrenje čudesa, koja su se dogodila na zagorav Slugu Božjih Ignacija da Lacconi, kapucinskog brata Jajika, Emilije de Valac utemeljelice Instituta sv. Josipa i Marije Dominike Mazzarelle, suvremeljelice Kongregacije sestara kuteri Marije Pomocnice.

PRVI NACIONALNI EUHARISTIČKI KONGRES KATOLIKA AFRIČKE ZLATNE OBALE, koji se održao u gradu Kumasi, najsvježanje je završen. Kongresu su prisustvovali osim Papnog legata, dva nadbiskupa i osam biskupa. Krz cjeli tjedan od 18. do 25. veljače, svečanosti su se odvijale, sa sudjelovanjem crkvenih i civilnih odličnika i ogromnog broja vjernika. Svakoga dana su se u katedrali održavale svečane pontifikalne službe Božje te 'Svele Uree klanjanja. Osim toga održavana su razna zborovanja i prikazivanja u kazališni komadi vjerskog sadržaja. Svečanosti su došle gotovo vjernaci u nedjelju 25. veljače. Pošto je ujutro služena svečana pontifikalna sv. Misu u mjesnoj katedrali, postije podne je krenula k Kongresnom Parku nepregledna procesija. Na završetku procesije obavljene je posveta katolika Zlatne Ovale. Predstom Srcu Marijinu. Postije togla mnoštvo je preko rila saslušalo govanstave, to jest učenja katoličkog gleskog jezika. Po završetku govora sv. Oca uzeo je riječ papinski legat, koji je izrazio svoje duboko zadovoljstvo s ovim svečanim danima, u kojima su vjernici Afričke Zlatne Ovale na tako sjajan način manifestirali svoju vjeru i svoju ljubav prema Svetootajstvenom Isusu i prema Njegovoj sv. Crkvi.

U TULUZU u Francuskoj održan je početkom mjeseca travnja prvi nacionalni kongres udruženja tzv. slobodne nastave, to jest udruženja katoličkih roditelja, nastavnika i učitelja, koji predaju na privatnim katoličkim školama. Kongresu je prisustvovala kardinal Saliege i oko 30.000 prisutnih delegata. S kongresa upućena je javnosti rezolucija, u kojoj se traži, da se katoličkim školama dadu iste pogodnosti kao i državnim.

M. MICHEL i **F. SCIACCA** izdali su u Francuskoj knjigu o 'Problemu Boga i vjere u modernoj filozofiji' u kojoj se daje jedinstveni zahtjev: većina filozofa i mislilaca, da bi našli izlaz iz današnje krize, vraćaju se Bogu i vjeri. To je vraćanje katikd polaganom, no osjeća se konstantno (stalno). Manjina, koja ispovijeda ateizam (bezbožstvo), nije indiferentna nego se nepomirljivo bori za svoja ateistička načela.

SVIČKESKA danas broji 4.265.703 prostotana, 1.965.862 katolika i 4.363.499 pripadnika raznih sekta. U Švicarskoj je 1956. bilo otvoreno 11 novih crkava, a sada se radi u gradnji 10 katoličkih crkava. Pročivda se, da će ovih 10 crkava biti predano bogotvolju tokom ove godine.

FILIPINI SU ZAKLJUČILI, da će s Vatikanom podržavati stalne diplomatske odnose. Zato će kod Vatikana imati svoje stalno poslanstvo, a u Manili će se otvoriti nunejatura.

OTOK FORMOZA, koji Kinzi i Japanci nazivaju Taiwan, ima oko 7 milijuna stanovnika, od kojih su 7/8 Kinzi, a 1/8 Malajci. Katolika na Formozi ima 12.447, za pastozaciju kojih se brine 48 svećenika, od kojih su 25 Kinzi. Oko 500 katoličkih sestara je uposleno na Formozi u raznim katoličkim karitativnim ustanovama.

HOLANDSKI KATOLICI se pripremaju, da g. 1953. na svečan način proslave stogodišnjicu obnove katoličke hijerarhije u ovoj zemlji. Predstavni svjui katoličkih holandskih organizacija održali su u ožujku sastanak, da se dogovore o načinu proslave ovoga jubileja. Na sastanku je izabran centralni odbor za proslavu.

BIBLIJSKI GRAD JERIHON započeli su iskapati katolički arheolozi. Oni su do sada našli dosta zanimljivih stvari i dokumenata.

O. METHOD ROVKO imenovan je za prvog benediktinskog opata istočnog obedra.

ZASJEDANJE FRANCUSKOG EPISKOPATA. U katoličkom Institutu u Parizu održan se od 3 do 6. travnja plenarni sastanak cijelog francuskog episkopata. Ovaj sastanak, koji je imao vjerskiotno koncilu biskupa, nije se održao u Francuskoj sve od 1906. godine. Razumljiva je stoga njegova važnost za cjelokupni katolički život Francuske. Biskupi su raspravljali o sljedećim pitanjima: organizacija sekretarijata Katoličke Akcije, problem katoličkih škola i slobodne nastave i problem pastve sakramenta. Izvještaj o škotstvu dao je kardinal Gerlier, nadbiskup Liona. Svoje referate održali su i kardinal Saliege i nadbiskup Pariza mgr Feitin. Na sastanku bio je prisutan i papinski nuncij mgr Roncalli.

ISTINITOST BIBLIJSKIH DOGAĐAJA I GEOGRAFIJE svakim danom sve više potvrđuju moderna istraživanja. Kako su historičari sadnje vjeme utvrdili istinitost sedam gladnih godina u vrijeme faraona Tothema III. oko 1500. godina prije Kristova rodenja. Ovaj je faraon povjerio straucu Josipu brigu za sabiranje žitnih zaloha. Kanal, što ga je Josip dao izgraditi, da smanji opasnost od pretjerane poplave Nila, odvodio je sušnu vodu u veliki prirodni kanjon, koji se od tada zove je u sedam godina istim kanalom natapao zemlju. Ovaj kanal još i danas narod zove Bahr Jusuf, što znači Josipova rijeka. — Znanost još nije dokazala netačnost ni jednog biblijskog teketa, već samo postepeno dokazuje njegovu istinitost.

KAKO SE ZVALA SVETA IVANA? Učeni povijesti straučjak u. Donceoez D. I. kolega smo onog već jednom spomenuli, kao neumorna istraživača života katolika Sveticje-junakine, ispitivao je pismo u sačuvanim dokumentima, oblik njegova prezimena. Činjenica je, da sama Svetica nigdje, a napose u spisima istrage, nije sebe označavala preimenom nego samo »Jehanne la Pucelle, »djevojka Ivanova. Kako nije u pismatovom, nije joj pripadalo prezime s umetkom »de«, a koliko se radi o jezicinu ocu, to se njegovo prezime redovno pisalo »Darc«, kao jednostavno prezime. Kako se u francuskom ne izgovara posljednji suglasnik, to kod takvih imena nije pisano stalno, pa i tu dolazi i obilježje »Darde«, dakle daleko od Ivana. »Arakas ili od izvornog posljednj suglasnik, to kod takvih imena, nije pisano stalno, pa i tu dolazi i obilježje »Darde«, dakle daleko od Ivana. »Arakas ili »Arkar«, kako se obično tumače njezinu prezime. O. Donceoez šali, što je u liturgijskoj upotrebu uže latinski obilježje »de Arc«, što — kako se vidi — ne odgovara pravom obilježju prezimena.

DARUVI

Zelisi darovati? Zato, da se pokazuem, — daruj svejedno nešto, s ipak imati koristi od tvoga dara.

Ako čuješ: »Darivam za to, da se srce razveselim! — daruj, neka tu se srce barem časkom veseli.

Čuješ li odgovor svoga srca: — »Darivam, da se darivani razveseli, daruj, svu češ se vječnost radovati.

JOHN RASCOR, bivši šef demokratske stranke u Sjedinjenim Državama ostavio je veliko bogatstvo od 5 milijuna dolara za katoličke ustanove. Imao je 24 unučadi. Svakom je ostavio samo po 50.000 dolara, a sve ostalo za dobrotvornu svrhu. On se istakao u potpomaganju katoličkih ustanova.

ELEONORA FIGARO prva je žena, koja je dobila u Americi veliko papnsko odlikovanje »pre eccle siae et Pontificis« (Za Crkvu i za Papu).

HIROŠIMA ČE BITI KATOLIČKA. Japanski grad Hirošima, u kojem je atomska bomba ubila gotovo cijelo stanovništvo, sada se onet razvija i vnelegrad. Grad postaje sve više katolički i misionari se nadaju, da će bit jedamput katoličko središte u Japanu.

OBITELJ HENDERSON, crnač, obitelj iz američkog grada Buffala prešla je svo katoličku vjeru. On je biskup O'Harra ukimao u svoji biskupiji posebne crkve za crnce i bijelce.

PROŠTENJE MARIJE POMOCNICE

KOŠČANA NA KNEŽIJU U ZAGREBU

U nedjelju 29. svibnja na blagdan Presv. Trojstva slavi župa Marije Pomocnice kršćan na Knežiji svoju žatitnicu sijedećim rasporedom: 17, 18, i 19. V. svečana trodnevnic u pola 8 na večer 20 u 7, 9, i poli 12 sati tih sv. Mise bez propovjedi u 6 i 8 sati pjevana sv. Misa s propovjedi, u 10 sati pontifikalna sv. Misu, koju će služiti preuzvjenički opedim Rafael Vrdić, nadbiskup, propovjedi u 5 sati p podne pučk bogoslov, od 7 do pola 8 molitvena pobožnost pred kipom Marije Pomocnice, u pola 8 propovjed, iza toga svečani blagoslov.

Na sam crkveni blagdan Marije Pomocnice, koji ove godine pada na 25 V., bit će sv. Mise u 6, 7, 8, 9, i 11 sati.

Stovaliti Marije Pomocnice, pohodi Njezino svetište!

OGLAS

KUCLER ALBIN, Nova Gorica. Blis XII. izdavanje i popravila orgulje, harmonije, Rado bi takove poslove rado u Istri.

NADBISKUP GANDOUR, vođa svih rijlske kršćanske sekte, obratio se na katoličku vjeru uz velike poteškoće i opranje svoje okoline. On se upoznao s katoličkom vjerskom preko kardinala Tappounija, atihotskog patrijarha. Druje obrćenje, bio je duhovne vježbe u katoličkom sjemeništu. Obrćenik je bio toliko ušiščan, da je uskliknuo, da više vrijedi jedan dan života u tom sjemeništu nego 15 godina njegova svećenstva izvan Katoličke Crkve.

SVJETSKI KONGRES ljaljskog apostola održat će se u Rimu od 7. do 14. listopada. o. g. Na konferenciji su štampu, koju je 4. travnja o. g. u Rimu održao o. Mc. Corak, on rekao hiearhije, da suraduju u apostolatu nego. Crkva ima potrebu njihove suradnje. Mšija ljaljska ima narociti značaj u prilikama i vremenima, koje proživljujemo. Uvijekaj važnost apostolada ljaljska svjetski će kongres, koji sada pripremapo, imati ogroman odjek.

U BRANU DOGME UZNEŠENJA Bl. D. Marije na Nebo napisao je pedavno u engleskom »Napisi našeg (Lajf) divan »Slagac engleski pisatelj ham Green« (Green). Green je obrćenik na katoličku vjeru.